

Arrest

nr. 276 857 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HURLEBUSCH
Gerard Davidstraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HURLEBUSCH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 16 juni 2021.

1.3. Op 28 april 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u een etnische Arabier. U bent afkomstig van Ahvaz.

U werd opgevoed als moslim. Zo'n 15 jaar voor uw vertrek uit Iran was u een woning aan het schilderen, toen u opmerkte dat de eigenaar van de woning naar een christelijke satellietzender aan het kijken was. De man zei u dat hij zijn hart aan Jezus gegeven had en stelde u voor om samen met u bij zijn vrienden te gaan om samen te zitten. U woonde twee christelijke bijeenkomsten bij in de woning van één van zijn vrienden in de regio Gulestan. Uit angst dat u of uw familieleden in de problemen zouden komen, nam u afstand van deze mensen en volgde u via uw eigen satelliet deze christelijke zender. De zender zond gebedsliederen uit en er werd gitaar gespeeld en over Jezus gepraat. Hetgeen u op deze zender hoorde was erg verschillend van wat Iraniërs in Iran over Jezus zeggen. U wilde u graag bekeren tot het christendom maar kon dit niet doen in Iran omwille van de strenge regels daarover.

In 1381 (21 maart 2002 – 20 maart 2003) trouwde u. U en uw echtgenote gingen later uit mekaar en uw ex diende klacht tegen u in omdat u haar niet betaald had. U werd veroordeeld voor het niet nakomen van uw financiële verplichtingen ten aanzien van uw ex en zat een keer drie maanden en een keer één week in de gevangenis van Sepidar. Door uw echtscheiding werd de zaak afgesloten.

In 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) werd u gearresteerd toen u kledij aan het verkopen was langs de kant van de weg tijdens protesten in de periode van de presidentsverkiezingen. U was toen niet politiek actief, maar praatte wel over de protesten en wisselde politieke berichten uit met uw kameraden. U was tegen Ahmadinejad gekant en wilde niet dat hij opnieuw aan de macht kwam. U was een aanhanger van Mir-Hossein Mousavi. U werd meegenomen naar een locatie van de inlichtingendiensten op het Chahar Shir plein. U werd er drie weken vastgehouden en gefolterd. Men zei u steeds dat u moest opbiechten dat u bij de betogers hoorde en dat u bij een politieke partij of organisatie hoorde. Aanvankelijk zei u dat u geen lid was van een politieke partij of organisatie, maar omdat u dit niet kon volhouden door de foltering en zei u uiteindelijk dat u lid was van een politieke partij of organisatie om de foltering te laten ophouden. U kon echter geen politieke partij of organisatie opnoemen omdat u er geen kende. U vroeg uw folteraars een politieke partij of organisatie te noemen zodat u kon bekennen dat u er lid van was. Na drie weken werd u tijdelijk vrijgelaten omdat u niets bekend had. Bij uw vrijlating zei men u dat men u zou komen zoeken als er nog betogingen zouden plaatsvinden, dat men wist dat u lid was van een politieke partij die rellen organiseert, en dat u verantwoordelijk geacht zou worden voor elke betoging die daar plaats zou vinden. In een document werd u genoemd als hoofd van een groepering.

Na uw vrijlating besloot u zich bezig te houden met politieke activiteiten. U verstuurde politieke berichten naar anderen, maar nam nooit deel aan protesten en ronselde nooit mensen om een politieke organisatie te vormen.

De Iraanse autoriteiten stuurden mensen achter u aan. U was niet altijd thuis, maar hoorde van uw vader en van de bureaus dat veiligheidsagenten verschillende keren langsgesproken waren. Ze doorzochten het hele huis om bewijsmateriaal te vinden. Uw familie zei de agenten telkens dat u er niet was. De agenten antwoordden dan dat dat hen niet kon schelen en dat ze zouden blijven terugkomen, of u er nu was of niet. Op een dag vertelde een kameraad van u, die een agent van de inlichtingendiensten was, dat uw naam op een lijst stond en dat u steeds in de gaten gehouden zou worden. Hij waarschuwde u dat men u zou komen zoeken als er iets gebeurde.

Omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten verhuisde u naar Teheran. In Teheran kon u niet in vrijheid leven onder uw eigen identiteit. Uit vrees om opgepakt en geïdentificeerd te worden maakte u voor uw dagelijkse aankopen gebruik van een bankkaart op naam van het pasgeboren zoontje uw broer. Eind 2016 verliet u Iran. Met de autobus reisde u op legale wijze naar Turkije, waar u twee maanden verbleef. In Turkije zag u dat u de mogelijkheid had om christelijke activiteiten te hebben en ging u naar de kerk. Vervolgens reisde u op 23 oktober 2016 op illegale wijze met een boot naar het Griekse eiland Xios. Op 28 november 2016 verzocht u de Griekse autoriteiten om internationale bescherming. U verbleef ongeveer drie jaar op Xios en vervolgens zeven à acht maanden in Athene. In Griekenland bekeerde u zich tot het protestantisme en gaf u uw hart aan Jezus. Op het eiland Xios was er geen kerk waar men gedoopt kon worden. U nam er deel aan activiteiten van de getuigen van Jehova, hoewel dat niet het soort christelijke activiteiten waren waaraan u wilde deelnemen. In Athene nam u deel aan lessen, bijeenkomsten en vieringen en werd u op 30 maart 2019 gedoopt. U moedigde vluchtelingen en

migranten aan om zich te bekeren en naar de kerk te gaan. Zonder het einde van uw procedure om internationale bescherming af te wachten, vloog u op 3 december 2019 met een Spaanse identiteitskaart die u niet toebehoorde van Griekenland naar België. U verzocht de Belgische autoriteiten om internationale bescherming op 9 december 2019.

Drie jaar geleden overhandigden de Iraanse autoriteiten uw broer M. een dagvaarding in uw naam.

Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden omwille van uw politieke activiteiten en uw religie niet vrij te kunnen beleven.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopies van uw paspoort, uw geboortboekje, uw identiteitskaart en uw legerdienstkaart alsook een originele brief van uw psycholoog en psychiater, uw originele doopcertificaat en een screenshot van een geblokkeerde Instagrampublicatie neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de brief van uw psycholoog en psychiater die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten – u verklaart dat u psychische problemen heeft (vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, d.d. 13.01.2020), dat het niet goed gaat met u, dat u lijdt aan geheugenverlies door wat u heeft meegemaakt, en aan slapeloosheid, stress en nachtmerries waarin u gevolgd wordt door de politie, en dat u zich niet goed kunt concentreren (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 16.06.2021, p. 9-10, 13-14, 17, 19, 23), moet er immers op worden gewezen dat deze brief louter een attest is van uw aanmelding bij de dienst in kwestie omwille van uitputtingsdepressieve klachten en angstklachten en van het plan een individuele gespreksbehandeling op te starten op 23 maart 2020. Daarnaast bevestigt de brief dat er voor u een afspraak werd vastgelegd bij de psychiater op 23 maart 2020. Nergens in dit schrijven, dat louter gebaseerd is op uw eigen verklaringen tijdens uw aanmelding op de dienst, wordt melding gemaakt van geheugenverlies of enige andere cognitieve moeilijkheden. Aldus leggen noch u, noch uw advocaat evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoeningen uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden.

Wat betreft uw melding dat u niet langer dan één uur aan een stuk kan zitten omwille van uw rug (vragenlijst CGVS, d.d. 02.07.2020, vraag 8), werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gezegd dat u mocht rechtstaan wanneer u wou of een pauze mocht vragen wanneer u daar nood aan had (CGVS, p. 5). U verklaarde op het einde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u ten tijde van uw interview bij de DVZ veel rugklachten had maar dit niet langer het geval was (CGVS, p. 23).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U informeerde zich immers niet naar de motieven op basis waarvan uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland geweigerd werd en wachtte evenmin het resultaat van de beroepsprocedure die u aanving tegen uw weigeringsbeslissing af (CGVS, p. 12). Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst zou echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij interesse toont in zijn asielpprocedure en de procedure niet voortijdig verlaat.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u vage en weinig plausibele verklaringen aflegt over de uw originele identiteitsdocumenten. Zo legt u bijvoorbeeld slechts een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer. U verklaart dat u uw originele paspoort, uw identiteitskaart, uw geboortboekje, uw rijbewijs en uw legerdienstkaart aan uw vriend M. had gegeven toen jullie onderweg waren van Turkije naar Griekenland. Hij zou u gezegd hebben dat hij uw documenten aan de smokkelaar zou geven. Toen u hem in Griekenland vroeg waar uw documenten waren, zou M. geantwoord hebben dat hij dat niet wist. U zou hem gevraagd hebben

wat er met uw documenten gebeurd was waarop M. geantwoord zou hebben dat ze misschien in de zee gevallen waren of dat hij ze was kwijtgeraakt maar dat hij het niet wist. Dergelijke verklaringen klinken allerm minst doorleefd. Bovendien concretiseert u niet waarom u uw identiteitsdocumenten aan uw vriend overhandigde om van Turkije naar Griekenland te reizen. U stelt louter dat jullie samen gekomen waren en vraagt de Protection Officer vervolgens wat u moet zeggen. U stelt dat het voor u niet raar is om al uw identiteitsdocumenten aan uw vriend te geven. Nogmaals gevraagd uit te leggen waarom u dat gedaan had, antwoordt u louter dat jullie samen uit Turkije vertrokken zijn en naar Griekenland gegaan zijn. U voegt toe dat hij ook problemen had. Nogmaals gevraagd waarom u uw documenten aan hem had overhandigd, antwoordt u dat u hem vertrouwde en hij uw kameraad was (CGVS, p. 8-9), hetgeen nog altijd geen duidelijkheid verschaft over de reden waarom u al uw identiteitsdocumenten aan een vriend zou overhandigd hebben. Uw vage en weinig plausibele verklaringen over wat er met al uw identiteitsdocumenten gebeurd is, wekken de indruk dat u deze achterhoudt voor het Commissariaat-generaal, eventueel omdat ze informatie bevatten die niet te rijmen valt met uw asielmotieven en voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten, zoals bv. eerdere reizen naar het buitenland en terugkeer naar Iran, of wanneer u gescheiden bent van uw echtgenote (cfr. infra). Zo dient vastgesteld te worden dat uw paspoort reeds uitgegeven werd in 2013 (zie stuk 7) terwijl u pas in 2016 het land verliet (CGVS, p. 16).

Vervolgens dient vastgesteld te worden er geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.

Uit het feit dat u in 2013 een paspoort verzocht en verkreeg van de Iraanse autoriteiten (zie stuk 7), uw echtscheiding d.d. 13.01.2020 '± vijf jaar geleden', i.e. rond 2015, uitgesproken werd (verklaring DVZ, vraag 15), en uit het feit dat u probleemloos legaal het land verliet (CGVS, p. 11; verklaring DVZ, vraag 37) blijkt immers allerm minst dat u gezocht werd door de Iraanse autoriteiten sinds 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010). Het is weinig plausibel dat de Iraanse autoriteiten u zomaar een paspoort uitreikten, uw echtscheiding afhandelden en het land lieten verlaten terwijl ze tevens herhaaldelijk bij u thuis naar u zouden zijn komen zoeken (CGVS, p. 16). Dat u in 2013 een paspoort aanvraag en de 'Iranian Passport and Immigration Police' u dat vervolgens uitreikte (zie stuk 7), valt tevens moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in Teheran niet onder uw eigen identiteit kon leven en aankopen deed met de bankkaart van uw pasgeboren neefje uit angst geïdentificeerd en opgepakt te zullen worden (CGVS, p. 16).

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw politieke en religieuze asielmotieven blijkt tevens uit het feit dat u deze motieven niet aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Daar vermeldde u louter uw problemen met uw ex en dat u hierdoor een paar keer in de gevangenis had gezeten en verzweeg u uw politieke en religieuze motieven uit angst dat de Iraanse autoriteiten mensen naar Griekenland zouden sturen om u te vermoorden als u over uw politieke activiteiten vertelde (CGVS, p. 12-13). Dergelijke uitleg is evenwel geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw aanvankelijke bedrieglijke verklaringen. Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn veiligheid of leven in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij de bescherming inroept, in casu de Griekse asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Indien u werkelijk overtuigd zou geweest zijn dat de Griekse asielinstanties geïnfilteerd zijn door de Iraanse autoriteiten is het overigens bevreemdend dat u uw verzoek om internationale bescherming in uw eigen naam indiende, dat u in Griekenland politieke en christelijke activiteiten had (CGVS, p. 18-21) en dat u na aankomst op het Griekse vasteland er nog zeven à acht maanden verbleef (CGVS, p. 11).

Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling. Het geloof in uw politieke activiteiten wordt verder ondermijnd doordat u bij de DVZ op 13 januari 2020 verklaarde dat u omwille van religieuze redenen Iran verliet en uw politieke redenen niet vermeldde (verklaring DVZ, d.d. 13.01.2020, vraag 37). Uit uw spontaan relaas op het Commissariaat-generaal blijkt dan weer niet dat u Iran verliet om religieuze redenen. Pas wanneer u gevraagd wordt of hetgeen u reeds vertelde alle redenen vormen waardoor u niet kunt terugkeren naar Iran vermeldt u uw religieuze redenen als secundaire reden naast uw problemen naar aanleiding van uw politieke activiteiten, die naar uw zeggen de hoofdredenen van uw verzoek om internationale bescherming vormen (CGVS, p. 14-17). Het is bevreemdend dat u bij de DVZ louter uw secundaire reden en niet uw hoofdredenen aanhaalde toen u gevraagd werd naar uw motieven voor vertrek.

Tevens dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanleiding tot uw arrestatie door de Iraanse inlichtingendiensten in 1388. Zo verklaarde u op de DVZ dat u opgepakt werd omdat u had deelgenomen aan betogingen tegen de presidentiële verkiezingen en tegen het Iraanse regime (verklaring DVZ, vraag 1) terwijl u op het CGVS benadrukt dat u nooit deelgenomen had aan politieke protesten en onterecht opgepakt werd terwijl u kledij aan het verkopen was langs de kant van de weg (CGVS, p. 14-15, 18). Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u dat u toen gezegd had dat u deelgenomen had aan de betogingen en stelt u dat de tolk u vroeg of u vóór dat incident politiek actief was, waarop u geantwoord zou hebben dat u politieke berichten uitwisselde met kameraden maar geen echte politieke activiteiten had (CGVS, p. 19). Dat uw verklaringen bij de DVZ

een misverstand of vertaalfout zouden kunnen betreffen is allerm minst plausibel gezien uw verklaringen u voorgelezen werden in het Farsi waarna u deze ondertekende. Bovendien verbaast uw toevoeging dat u ook in Griekenland gezegd zou hebben dat u op het moment van uw arrestatie aan het werken was op straat en dat u toevallig erbij betrokken raakte (CGVS, p. 19), gezien u eerder verklaarde in Griekenland uw politieke problemen niet vermeld te hebben uit angst door de Iraanse autoriteiten in Griekenland vermoord te zullen worden (CGVS, p. 12-13). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.

Ook zijn uw verklaring bij de DVZ dat u in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) op Instagram praatte over de gebeurtenissen van de dag in Iran (vragenlijst CGVS, vraag 3) en uw verklaring op het Commissariaat-generaal dat u uiteraard vóór uw arrestatie politieke berichten plaatste op Instagram (CGVS, p. 19) strijdig met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat Instagram pas toegankelijk werd voor het publiek in oktober 2010 (zie administratief dossier). U legt ook tijdens uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen af over of u al dan niet politieke berichten verspreidde in Iran. Aanvankelijk verklaart u zoals reeds aangestipt dat u vóór uw arrestatie in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) reeds politieke berichten publiceerde op Instagram (CGVS, p. 19). Wanneer u echter gevraagd wordt om het Commissariaat-generaal bewijsstukken te bezorgen van uw eerste politieke berichten op Instagram verschuilt u zich achter het feit dat u misschien wel al vijf à zes keer van telefoon bent veranderd ondertussen. Wanneer de Protection Officer u erop wijst dat een Instagramprofiel blijft bestaan wanneer men van telefoon verandert, vertelt u dat de Protection Officer dit zelf kan terugvinden op Instagram om uiteindelijk te verklaren dat u toen u in Iran was geen politieke berichten op Instagram gepubliceerd heeft (CGVS, p. 19).

Uw verklaringen over de evolutie van uw politieke activiteiten in Iran kunnen evenmin overtuigen. Uw verklaring dat u sinds u klein was, opkwam voor de mensenrechten in Iran, concretiseert u niet. Gevraagd naar wat u precies deed, haalt u immers enkel voorbeelden aan van hoe u mensen die geld nodig hadden, geld gaf (CGVS, p. 18), hetgeen bezwaarlijk als een politieke daad omschreven kan worden. Hoewel u herhaaldelijk verklaart dat uw drie weken durende opsluiting door de Iraanse inlichtingendiensten in 1388 ertoe leidde dat u politiek actief werd (CGVS, p. 15-16, 18), blijkt dit nergens in concreto uit uw verklaringen. Vóór uw opsluiting zou u zich beperkt hebben tot het bespreken van de situatie en de protesten met andere mensen (CGVS, p. 15, 17-19). U verklaart echter eveneens nooit deelgenomen te hebben aan protesten in Iran en nooit politiek actief geweest te zijn in Iran, met uitzondering van het verzenden van politieke privéberichten (CGVS, p. 18). Evenmin publiceerde u politieke berichten op Instagram toen u in Iran was (CGVS, p. 19). Gelet op het feit dat u geen enkele concrete politieke activiteit in Iran aanhaalt, maakt u dan ook niet aannemelijk plots zichtbaar politiek actief geworden te zijn naar aanleiding van uw opsluiting in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010), waardoor het geloof in uw vluchtrelaas wederom geschaad wordt.

Tevens legt u incoherente verklaringen af over de gebeurtenissen na uw arrestatie en drie weken durende opsluiting door de Iraanse inlichtingendiensten. Bij de DVZ verklaarde u dat de inlichtingendiensten u sinds er over u een dossier was geopend in 1388 bij elke actie of betoging kwamen halen voor ondervraging en dat u omwille van deze problemen van Ahvaz naar Teheran verhuisd was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal rept u dan weer met geen woord over dergelijke gebeurtenissen, hoewel u expliciet gevraagd werd of u nog incidenten had meegemaakt in Iran na uw vrijlating in 1388. Als antwoord op deze vraag vertelde u louter over verschillende keren dat de Iraanse autoriteiten naar uw huis kwamen en uw huis doorzochten wanneer u niet thuis was (CGVS, p. 16). Ook wanneer u daarna gevraagd werd of u nog dingen had meegemaakt in Iran waardoor u niet naar Iran kunt terugkeren, vermeldt u niet dat de inlichtingendiensten u bij elke betoging of actie kwamen halen voor ondervraging (CGVS, p. 16).

Bovendien is uw verklaring dat u van Ahvaz naar Teheran verhuisde net omwille van uw problemen met de Iraanse autoriteiten (vragenlijst CGVS, vraag 5) weinig aannemelijk in het licht van uw verklaring slechts 'enkele maanden' in Teheran gewoond te hebben (CGVS, p. 13). Indien de Iraanse veiligheidsdiensten u sinds uw arrestatie en drie weken durende opsluiting in 1388 bij elke betoging of actie kwamen halen voor ondervraging dan wel meermaals uw huis doorzochten wanneer u niet thuis was (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 16), kan er niet begrepen worden dat u in de zeven jaar tot aan uw vertrek uit Iran in 2016 in Ahvaz bleef wonen met uitzondering van 'enkele maanden' in Teheran, een 'niet zo lang[e]' periode in Esfahan, 'ongeveer twee maanden' in Bandar Abbas en tien dagen in Mashad (CGVS, p. 13). Dat u erg vaag bent over hoe lang u in Teheran woonde, schaadt het geloof in uw vluchtrelaas eens te meer. U verklaart aanvankelijk dat u zich niet herinnert hoe lang u in Teheran gewoond heeft omdat u zich toen niet kon concentreren op uw leven en u veel in uw hoofd had. U zegt daarbij dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS, p. 13). Gelet op het feit dat u geen enkel overtuigend stuk neerlegt om uw geheugenverlies te staven, kan een dergelijke verklaring niet weerhouden worden. Bovendien blijkt u zich wel te herinneren dat u een keer drie weken en een keer één week in de gevangenis hebt gezeten naar aanleiding van uw problemen met uw ex (CGVS, p. 17),

dat u drie weken opgesloten werd door de inlichtingendiensten (CGVS, p. 15), dat u ongeveer twee maanden in Bandar Abbas en tien dagen in Mashad woonde (CGVS, p. 13), dat u twee maanden in Turkije verbleef waarvan twee weken in opsluiting, dat u drie jaar op Xios en zeven à acht maanden op het Griekse vasteland woonde (CGVS, p. 11), dat uw moeder tien jaar geleden overleed (CGVS, p. 3; verklaring DVZ, vraag 13), dat uw interview bij de DVZ twee jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 3), dat u ongeveer twee jaar in een relatie bent met uw partner (CGVS, p. 3) en dat u vijf jaar geleden in Griekenland was (CGVS, p. 8). Aldus geeft u geen blijk van met geheugenverlies te kampen.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden problemen en politieke activiteiten in Iran.

Wat betreft uw politieke berichten die u op uw Instagramprofielen (...) en (...)90 publiceert, kan worden opgemerkt dat deze een opportunistisch karakter vertonen. Zo dateert uw eerste politieke publicatie van 16 februari 2019 (zie administratief dossier), ruim twee jaar nadat u Iran verliet in het najaar van 2016. Dit terwijl u uw Instagramprofiel (...)8445 wel actief gebruikte in Griekenland om privéfoto's te publiceren (zie administratief dossier). Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land ontvlucht te zijn omwille van zijn politieke overtuigingen en die beweert zijn politieke overtuigingen niet te kunnen verzwijgen (CGVS, p. 23), zou echter verwacht worden dat deze gebruik zou maken van de mogelijkheid om zijn politieke overtuigingen vrijelijk te uiten in het land waar hij zijn toevlucht heeft gezocht. Evenmin toont u zich erg actief op het profiel (...) nam. Uw laatste publicatie dateert immers van 27 september 2020 (zie administratief dossier), zo'n anderhalf jaar geleden. Ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had u op het profiel (...)90 slechts tien publicaties, waarvan de eerste dateerde van 28 september 2020, en had u geen foto's van uzelf op dit profiel (zie administratief dossier). Een kleine twee weken na uw persoonlijk onderhoud voegde u op één dag acht publicaties toe. Sindsdien plaatst u regelmatig berichten op dit profiel en publiceerde u meerdere herkenbare foto's van uzelf op dit profiel (zie administratief dossier). Uw politieke publicaties op Instagram lijken dan ook voornamelijk ingegeven door het verkrijgen van een verblijfsvergunning en niet door een oprechte politieke overtuiging. Gelet op uw ongeloofwaardig bevonden politieke activisme in Iran en vluchtrelaas, kan dan ook verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Instagrampublicaties reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. In tegenstelling tot wat u meent, wijst het feit dat Instagram bepaalde publicaties verwijderd in functie van haar interne richtlijnen geenszins op betrokkenheid van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 7-8). Zo valt uit het door u neergelegde screenshot en in de richtlijnen van Instagram te lezen dat video's die expliciet geweld bevatten, verwijderd kunnen worden opdat Instagram geschikt blijft om door iedereen gebruikt te worden (stuk 3; zie administratief dossier). Bovendien gebruikt u uw Instagramprofiel (...) niet onder uw eigen naam (CGVS, p. 6) en bevat dit profiel geen foto's van u (zie administratief dossier) in tegenstelling tot uw Facebookprofielen, waarop u geen politieke activiteiten heeft (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt. In een recente wet gestemd in februari 2021 is daarnaast beslist dat profielen met meer dan 5.000 volgers gemonitord moeten worden (zie administratief dossier). U zit met respectievelijk 1.729 en 190 volgers ruim onder deze drempel. Bovendien kan aangestipt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat, voor zover u erin geslaagd zou zijn aannemelijk te maken effectief enige politieke activiteiten gehad te hebben in Iran, quod non, deze erg beperkt waren in omvang. Zo verklaart u louter dat u de situatie en de protesten met andere mensen besprak, net zoals vele andere Iraniërs, zo zegt u (CGVS, p. 15, 17-19). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zoals u zegt in Iran niet zou kunnen zwijgen (CGVS, p. 23) en de politieke activiteiten die u nu in België vertoont in Iran zou verder zetten.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u, naast de reeds eerdere vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid ernstig hebben ondermijnd, evenmin kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en

verstrekken de gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u gelovig was in Iran, dat een vriend in Ahvaz u overtuigde, en dat u naar twee à drie vieringen ging in Iran (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u zo'n 15 jaar voor uw vertrek uit Iran tijdens het schilderen van een woning opmerkte dat de eigenaar van de woning naar een christelijke satellietzender aan het kijken was. De man zei u dat hij zijn hart aan Jezus gegeven had en stelde u voor om samen met u bij zijn vrienden te gaan om samen te zitten. U woonde twee christelijke bijeenkomsten bij in de woning van één van zijn vrienden. Uit angst dat u of uw familieleden in de problemen zouden komen, nam u nadien afstand van deze mensen en volgde u via uw eigen satelliet deze christelijke zender (CGVS, p. 20-22). Dat een vriend u overtuigde christen te worden (vragenlijst CGVS, vraag 5), wordt niet weerspiegeld in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u immers dat u zich de naam van de persoon voor wie u aan het werken was en door wie u uitgenodigd werd op twee christelijke bijeenkomsten niet meer herinnert. Ook de naam van de persoon bij wie u christelijke bijeenkomsten bijwoonde, herinnert u zich niet (CGVS, p. 22). Van enige vriendschappelijke band tussen u en deze perso(o)n(en) lijkt dan ook geen sprake te zijn. Nadat u twee keer zou deelgenomen hebben aan deze christelijke bijeenkomsten, zou u vervolgens uit angst afstand genomen hebben van deze personen (CGVS, p. 20-22). Dat u door uw deelname aan twee bijeenkomsten die zich in dezelfde week afspeelden (CGVS, p. 22), overtuigd zou geweest zijn, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis.

Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u in slechts één week en na twee christelijke bijeenkomsten overtuigd geweest zou zijn, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen.

Bovendien is het in de Iraanse context weinig plausibel dat een persoon die een vreemde man (zoals eerder beargumenteerd kent u zelfs zijn naam niet) in zijn huis heeft rondlopen zomaar naar een christelijke zender zou zitten kijken, u hem daarover aanspreekt, hij daarop toegeeft bekeerd te zijn en u onmiddellijk uitnodigt bij zijn kameraden (CGVS, p. 21). U haalt herhaaldelijk aan dat het gevaarlijk is om christen te worden in Iran (CGVS, p. 20-22). Dat deze persoon zo een risico zou lopen en zijn geloofsovertuiging zomaar onder de aandacht te brengen bij iemand waarvan hij niet kan weten die op dat vlak te vertrouwen, is weinig aannemelijk. Uw weergave van hoe u uitgenodigd werd bij een onbekende persoon thuis om christelijke bijeenkomsten bij te wonen is evenmin plausibel in de Iraanse context. Zoals aangehaald verklaart u hierover dat de aanleiding voor uw uitnodiging het feit was dat u de eigenaar van een woning die u aan het schilderen was naar een christelijke zender zag kijken en hem vroeg of hij naar zulke dingen keek (CGVS, p. 21). Dat u dan uitgenodigd zou worden bij iemand die u niet kende zonder dat u vooraf enige interesse in het christendom getoond had, is weinig geloofwaardig.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u slechts oppervlakkige verklaringen aflegt over uw bekering. Gevraagd in detail te vertellen over de periode waarin u van uw oude naar uw nieuwe geloof bent gegaan, antwoordt u louter dat u de religie van uw ouders gekregen had, er nooit voor gekozen had, maar dat u daarna voor een religie kon kiezen. U voegt toe dat u altijd zult protesteren, dat dat beter is dan zwijgen en dat dat uw eigen keuze is. U vertelt voorts dat het in Iran echt moeilijk was, dat u zich heel graag wilde bekeren tot het christendom maar dat u dat omwille van de vele beperkingen en strenge regels niet kon doen. In Griekenland begon u zichzelf dan als een 'echte' christen te omschrijven, werd u gedoopt en gaf u uw hart aan Jezus. Toen u moslim was, hielp u mensen en probeerde u een goed mens te zijn, ook met uw nieuwe religie probeert u een goed mens te zijn en niemand te beliegen of te bestelen. Van een donkere, duistere omgeving bent u naar een lichte omgeving gekomen. Gevraagd hoe het kwam dat u zich wilde informeren naar het christendom, stelt u dat u via de satellietzender geïnteresseerd bent geraakt. Meer bepaald, zag u op deze zender gebedsliederen en netjes geklede mensen en dat christenen mekaar beminnen (CGVS, p. 20-21). Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Voorts blijken uw activiteiten in Iran met betrekking tot het nieuwe geloof waarvan u 15 jaar voor uw vertrek uit Iran overtuigd zou geraakt zijn, erg beperkt. Zo zou u een christelijk satellietkanaal gevolgd hebben, waarop men gitaar speelde en over Jezus sprak. U had geen boek en verklaart louter dat alle deuren dicht waren voor u en dat u beseftte dat Iran geen goede plaats was om zich te informeren, wanneer u gevraagd wordt welke activiteiten u had in Iran in verband met uw nieuwe geloof (CGVS, p. 20-21). Dat u zich de naam van de christelijke satellietzender ('kanaal 7 of zo, de naam bevatte een 7'), niet precies kunt herinneren (CGVS, p. 20), terwijl naar deze zender kijken de enige concrete activiteit in verband met uw nieuwe geloof was die u aanhaalt, kan allerm minst overtuigen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, dat verder ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw christelijke activiteiten op het eiland Xios. Gevraagd naar uw christelijke activiteiten op het eiland Xios, vertelt u immers slechts dat u wel christelijke activiteiten wilde doen maar deelnam aan de activiteiten van de getuigen van Jehova hoewel dit niet hetgeen was wat u wilde (CGVS, p. 22-23). Dat u zich in Griekenland, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico zijn religie kan beleven, tegen uw zin bezig hield met activiteiten van de getuigen van Jehova, getuigt andermaal niet van een oprechte, dieperliggende overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Bovendien vermeldde u eerder dat u op het eiland mensen aanmoedigde om zich te bekeren en naar de kerk te gaan (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat u op het eiland mensen zou hebben aangespoord naar de kerk te gaan, terwijl u zelf niet wilde deelnemen aan de christelijke activiteiten van de getuigen van Jehova.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou gedragen.

Gelet hierop is het niet aannemelijk dat uw doopsel, waaraan op zich niet getwijfeld wordt, ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

Wat betreft uw verklaring dat u omwille van uw Arabische etniciteit gediscrimineerd werd in Iran (CGVS, p. 16), dient opgemerkt te worden dat u deze bewering in concreto dient aan te tonen en u desgevallend in gebreke blijft. In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS noch tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u concrete incidenten of gebeurtenissen aan waaruit blijkt dat u omwille van uw etniciteit gediscrimineerd werd in Iran. Bij de DVZ verklaarde u zelfs expliciet geen andere problemen gehad te hebben met uw autoriteiten of medeburgers en geen problemen van algemene aard gehad te hebben naast de door u voorgehouden politieke en religieuze problemen (vragenlijst CGVS, vraag 7).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De kopies van uw paspoort, geboorteboekje, identiteitskaart en legerdienstkaart ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit dewelke in voorliggende beslissing niet in vraag gesteld worden. De brief van uw psycholoog en psychiater werd reeds besproken in het kader van de beoordeling van de aanwezigheid van eventuele procedurele noden in uw hoofde. Zoals reeds aangehaald volstaat deze brief niet om uw psychische problemen of enige problemen om uw motieven uiteen te zetten aan te tonen. Ook de screenshot van een geblokkeerde Instagrampublicatie werd reeds besproken in het kader van uw politieke problemen. Tot slot doet uw doopcertificaat geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig zal worden gepercipieerd. De opmerking betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat nastuurde, kunnen geen ander licht laten schijnen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Greece 2020 Human Rights Report met de weblink (stuk 3);
- een internetartikel van www.actionpal.org.uk "Palestinian Asylum Seekers on Greek Island denounce corruption" (stuk 4);
- Iran 2021 Human Rights Report met de weblink (stuk 5).

2.2.2. Op 17 augustus 2022 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in met daarbij volgende stukken:

- foto's van verzoeker bij "t Keerske" de protestantse kerk in Brugge (stuk 6);
- verklaring van dominee J.D.P. van de kerk "t Keerske" in Brugge (stuk 7);
- screenshots van een online Bijbelstudiegroep (stuk 8);
- foto's van protesten van de groep Farasa (stuk 9);
- een video van het protest Farasa (stuk 10);
- de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker bij het CGVS d.d. 16 juni 2021 (stuk 11);
- het rapport Greece 2017 International Religious Freedom Report (stuk 12) ;
- het arrest van het Hof van Justitie Y en Z tegen Bundesrepublik Deutschland in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van 5 september 2012 (stuk 13);
- COI Focus "Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 20220 (update) (stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: verzoeker informeerde zich niet naar de motieven op basis waarvan zijn verzoek in Griekenland werd geweigerd en hij wachtte evenmin het resultaat van de beroepsprocedure af;

(ii) verzoekers algemene geloofwaardigheid komt op de helling te staan doordat hij vage en weinig plausibele verklaringen aflegt over zijn originele identiteitsdocumenten; hierdoor wekt hij de indruk dat hij deze documenten achterhoudt eventueel omdat ze informatie bevatten die niet te rijmen valt met zijn asielmotieven en voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten;

(iii) er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas, met name zijn voorgehouden problemen en politieke activiteiten in Iran:

1) verzoeker verzocht en verkreeg in 2013 een paspoort, zijn echtscheiding werd uitgesproken rond 2015, hij verliet probleemloos legaal het land: hieruit blijkt allerm minst dat hij gezocht werd door de Iraanse autoriteiten sinds 1388 (maart 2009 – maart 2010) en dit valt moeilijk te rijmen met zijn verklaring dat hij in Teheran niet onder zijn eigen identiteit kon leven;

2) dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn politieke en religieuze asielmotieven blijkt tevens uit het feit dat hij deze niet aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland, daar vermeldde hij enkel de problemen met zijn ex en verzwegen hij zijn religieuze en politieke problemen; zijn uitleg dat hij deze motieven verzwegen uit angst dat de Iraanse autoriteiten hem zouden komen vermoorden in Griekenland is niet afdoende; bovendien strookt dit niet met het feit dat hij in eigen naam in Griekenland een verzoek indiende, dat hij daar politieke en christelijke activiteiten had en nog 7 à 8 maanden verbleef;

3) het geloof in verzoekers politieke activiteiten wordt verder ondermijnd doordat hij bij de DVZ verklaarde omwille van religieuze redenen Iran te hebben verlaten en zijn politieke redenen niet vermeldde; uit zijn spontaan relaas bij het CGVS blijkt dan weer niet dat hij Iran verliet om religieuze redenen, pas wanneer het hem gevraagd wordt, vermeldt hij religieuze redenen als secundaire reden naast zijn problemen omwille van zijn politieke activiteiten, die de hoofdreden vormen;

4) verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af over de aanleiding tot zijn arrestatie door de Iraanse inlichtingendiensten in 1388;

5) zijn verklaringen bij de DVZ dat hij in 1388 (maart 2009 – maart 2010) op Instagram sprak over de gebeurtenissen van de dag in Iran en verzoekers verklaring bij het CGVS dat hij voor zijn arrestatie politieke berichten plaatste, is strijdig met de op het CGVS beschikbare informatie dat Instagram pas toegankelijk werd voor het publiek in oktober 2010, uiteindelijk verklaart verzoeker dat hij in Iran geen politieke berichten plaatste op Instagram;

6) verzoekers verklaringen over de evolutie van zijn politieke activiteiten in Iran kunnen evenmin overtuigen;

7) verzoeker legt incoherente verklaringen af over de gebeurtenissen na zijn arrestatie en drie weken durende opsluiting door de Iraanse inlichtingendiensten;

8) verzoekers verklaring dat hij van Ahvaz naar Teheran verhuisde net omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten is weinig aannemelijk in het licht van zijn verklaring slechts enkele maanden in Teheran gewoond te hebben; verzoekers verklaringen over zijn geheugenverlies worden niet gestaafd en verzoeker kan zich bepaalde data en periodes wel goed herinneren;

9) wat betreft de politieke berichten die hij op zijn Instagramprofielen publiceert, wordt opgemerkt dat deze een opportunistisch karakter vertonen, de eerste politieke publicatie dateert van ruim twee jaar nadat hij Iran verliet, terwijl hij zijn ander profiel wel actief gebruikte in Griekenland om privéfoto's te publiceren terwijl van verzoeker kan worden verwacht dat hij gebruik zou maken van de mogelijkheid om zijn politieke overtuigingen vrij te uiten in het land waar hij zijn toevlucht heeft gezocht; een kleine twee weken na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatste hij acht publicaties op één dag en sindsdien plaatste hij regelmatig berichten op dit profiel en meerdere herkenbare foto's van zichzelf; zijn politieke publicaties op Instagram lijken dan ook voornamelijk ingegeven door het verkrijgen van een verblijfsvergunning en niet door een oprechte politieke overtuiging;

(iv) verzoeker kan evenmin overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom:

1) verzoekers verklaringen over zijn bekering zijn ontoereikend terwijl van een verzoeker die zich bekeerd heeft kan verwacht worden dat hij meer gedetailleerde verklaringen aflegt, zeker als hij afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is;

2) in zijn antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde hij dat hij gelovig was in Iran, dat een vriend hem overtuigde en dat hij naar twee à drie vieringen ging; uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt niet dat een vriend hem overtuigde om christen te worden; dat verzoeker door een deelname aan twee bijeenkomsten die zich in dezelfde week afspeelden, overtuigd zou zijn geweest van het christendom, roept ernstige vraagtekens op, een vrijwillige en overtuigde bekering is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis, waardoor dit niet wijst op een waarachtige bekering; het is in de Iraanse context ook weinig plausibel dat een persoon die een vreemde man in zijn huis heeft rondlopen zomaar naar een christelijke zender zou zitten kijken, zou toegeven bekeerd te zijn en deze vreemde persoon zou uitnodigen om christelijke bijeenkomsten bij te wonen;

3) verzoeker legt slechts oppervlakkige verklaringen af over zijn bekering, zijn antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit hij bekeerd zou zijn tot het christendom;

4) zijn activiteiten in Iran met betrekking tot het nieuwe geloof waarvan hij vijftien jaar voor zijn vertrek uit Iran overtuigd zou zijn geraakt, zijn erg beperkt;

5) dat aan zijn geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieus engagement na aankomst in Europa, dat verder ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn christelijke activiteiten op het eiland Xios;

6) het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt en zich bij een terugkeer naar Iran als christen zou gedragen; gelet hierop is het ook niet aannemelijk dat verzoekers doopsel ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme;

(v) inzake verzoekers verklaring dat hij omwille van zijn Arabische etniciteit gediscrimineerd werd in Iran, blijft verzoeker in gebreke om deze bewering *in concreto* aan te tonen;

(vi) de documenten die verzoeker neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing;

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Iran geëxecuteerd te worden omwille van zijn politieke activiteiten en zijn religie niet vrij te kunnen beleven.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat aan verzoekers politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht, evenmin kan verzoeker overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.3. Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoekers houding niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen: *“Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U informeerde zich immers niet naar de motieven op basis waarvan uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland geweigerd werd en wachtte evenmin het resultaat van de beroepsprocedure die u aanving tegen uw weigeringsbeslissing af (CGVS, p. 12). Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst zou echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij interesse toont in zijn asielprocedure en de procedure niet voortijdig verlaat.”*

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat deze argumentatie volstrekt voorbijgaat aan de realiteit van de vluchtelingencrisis en de ontoereikende opvangstructuur voor asielzoekers in Griekenland. Hij stelt dat het CGVS geen rekening hield met het feit dat verzoeker op straat leefde in Athene, verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker wijst erop dat hij in Griekenland reeds meer dan drie jaar in vernederende en mensonterende omstandigheden wachtte op de uitkomst van de asielprocedure zodat hem niet kan worden verweten dat hij Griekenland verliet. Dat hij dit deed, kan niet als argument gebruikt worden om te stellen dat verzoekers houding niet in overeenstemming te brengen is met die van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij melding heeft gemaakt van een voor hem onmenselijke en vernederende situatie in Griekenland. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij drie jaar op een eiland heeft verbleven (Xios) en 7 à 8 maanden in Athene (notities CGVS, p. 11). Hij verklaarde in Griekenland in een paar centra gewerkt te hebben die vrijwillige hulp verleenden aan immigranten of vluchtelingen. Op de vraag *“Wat voor werk deed u daar?”* antwoordde verzoeker *“In een taalcentrum gaf ik Engels, na een tijdje werd ik directeur van dat taalcentrum. In een paar andere centra was ik lid van het directiecomité”* (*ibidem*). Hij weet niet waarom hij werd afgewezen en hij heeft zich hiernaar niet geïnformeerd, hij is in beroep gegaan tegen de negatieve beslissing in Griekenland maar hij kent het resultaat niet, hij krijgt zijn advocaat niet te pakken (notities CGVS, p. 12). De Raad ontkent niet dat er moeilijkheden kunnen zijn voor asielzoekers in Griekenland, maar meent dat elke situatie individueel moet worden bekeken. Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als vrijwilliger aan het werk was, dat hij *“directeur”* en *“lid van het directiecomité”* was, dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij op straat moest slapen of geen opvang had, kan verzoeker niet een onmenselijke en vernederende behandeling

aanvoeren als reden waarom hij de inhoud van zijn weigeringsbeslissing aldaar niet kent en waarom hij het resultaat van zijn beroepsprocedure in Griekenland niet heeft afgewacht. De Raad sluit er zich bij aan dat van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij interesse toont in zijn asielpprocedure en de procedure niet voortijdig verlaat.

De verwijzing van verzoeker naar rapporten over de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Griekenland (stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift en stuk 12 bij de aanvullende nota) doet hieraan geen afbreuk.

2.3.4.4. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat hij weinig plausibele verklaringen aflegt over zijn originele identiteitsdocumenten: *“Verder dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan doordat u vage en weinig plausibele verklaringen aflegt over de uw originele identiteitsdocumenten. Zo legt u bijvoorbeeld slechts een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer. U verklaart dat u uw originele paspoort, uw identiteitskaart, uw geboortebboekje, uw rijbewijs en uw legerdienstkaart aan uw vriend M. had gegeven toen jullie onderweg waren van Turkije naar Griekenland. Hij zou u gezegd hebben dat hij uw documenten aan de smokkelaar zou geven. Toen u hem in Griekenland vroeg waar uw documenten waren, zou M. geantwoord hebben dat hij dat niet wist. U zou hem gevraagd hebben wat er met uw documenten gebeurd was waarop M. geantwoord zou hebben dat ze misschien in de zee gevallen waren of dat hij ze was kwijtgeraakt maar dat hij het niet wist. Dergelijke verklaringen klinken allerm minst doorleefd. Bovendien concretiseert u niet waarom u uw identiteitsdocumenten aan uw vriend overhandigde om van Turkije naar Griekenland te reizen. U stelt louter dat jullie samen gekomen waren en vraagt de Protection Officer vervolgens wat u moet zeggen. U stelt dat het voor u niet raar is om al uw identiteitsdocumenten aan uw vriend te geven. Nogmaals gevraagd uit te leggen waarom u dat gedaan had, antwoordt u louter dat jullie samen uit Turkije vertrokken zijn en naar Griekenland gegaan zijn. U voegt toe dat hij ook problemen had. Nogmaals gevraagd waarom u uw documenten aan hem had overhandigd, antwoordt u dat u hem vertrouwde en hij uw kameraad was (CGVS, p. 8-9), hetgeen nog altijd geen duidelijkheid verschaft over de reden waarom u al uw identiteitsdocumenten aan een vriend zou overhandigd hebben. Uw vage en weinig plausibele verklaringen over wat er met al uw identiteitsdocumenten gebeurd is, wekken de indruk dat u deze achterhoudt voor het Commissariaat-generaal, eventueel omdat ze informatie bevatten die niet te rijmen valt met uw asielmotieven en voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten, zoals bv. eerdere reizen naar het buitenland en terugkeer naar Iran, of wanneer u gescheiden bent van uw echtgenote (cfr. infra). Zo dient vastgesteld te worden dat uw paspoort reeds uitgegeven werd in 2013 (zie stuk 7) terwijl u pas in 2016 het land verliet (CGVS, p. 16).”*

Verzoeker laat dit motief ongemoeid. De Raad sluit zich hierbij aan en eigent zich dit toe.

2.3.4.5. De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, vooreerst om volgende reden:

“Uit het feit dat u in 2013 een paspoort verzocht en verkreeg van de Iraanse autoriteiten (zie stuk 7), uw echtscheiding d.d. 13.01.2020 ‘± vijf jaar geleden’, i.e. rond 2015, uitgesproken werd (verklaring DVZ, vraag 15), en uit het feit dat u probleemloos legaal het land verliet (CGVS, p. 11; verklaring DVZ, vraag 37) blijkt immers allerm minst dat u gezocht werd door de Iraanse autoriteiten sinds 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010). Het is weinig plausibel dat de Iraanse autoriteiten u zomaar een paspoort uitreikten, uw echtscheiding afhandelden en het land lieten verlaten terwijl ze tevens herhaaldelijk bij u thuis naar u zouden zijn komen zoeken (CGVS, p. 16). Dat u in 2013 een paspoort aanvraag en de ‘Iranian Passport and Immigration Police’ u dat vervolgens uitreikte (zie stuk 7), valt tevens moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in Teheran niet onder uw eigen identiteit kon leven en aankopen deed met de bankkaart van uw pasgeboren neefje uit angst geïdentificeerd en opgepakt te zullen worden (CGVS, p. 16).”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er ten onrechte van wordt uitgegaan dat hij “gezocht” zou worden door de Iraanse autoriteiten sinds 1388 (maart 2009 – maart 2010). Verzoeker legt uit dat hij verklaarde dat hij “niet altijd thuis was” wanneer de Iraanse autoriteiten bij hem kwamen zoeken naar bewijsmateriaal en dat ze ook zijn familie lastig vielen, soms was hij wel thuis. Hij werd dus niet gezocht zolang hij verbleef in Ahvaz tot in 2015, ze wisten waar hij zich bevond, ook in 2013 toen hij een paspoort aanvraag.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat men “gezocht” wordt door de autoriteiten, niet meebrengt dat iemands adres onbekend moet zijn. Iemand kan gezocht worden terwijl het adres gekend is.

Verzoeker verklaarde het volgende: *"Ze stuurden mensen achter me aan. Ik was niet altijd thuis, maar ik hoorde van mijn vader en ook van de burens, dat veiligheidsagenten langsgekomen waren. (...) Dus ik vond het niet leuk als ze elke keer mijn familie lastigvielen (...). (...) Hij zei me "ja het is zo, nu staat jouw naam op een lijst, ze gaan jou altijd in de gaten houden"* (notities CGVS, p. 16). Hieruit blijkt dat verzoeker verklaarde achterna gezeten te worden of gezocht te worden of in het oog gehouden te worden door de Iraanse autoriteiten. Dat hij in het oog werd gehouden, strookt niet met het feit dat hij in dezelfde periode probleemloos een paspoort heeft verkregen, dat zijn echtscheiding werd uitgesproken en dat hij legaal het land kon verlaten. Mocht verzoekers naam werkelijk op een lijst gestaan hebben en hij werkelijk het doelwit was van de Iraanse autoriteiten, kan verwacht worden dat hij problemen zou hebben ondervonden bij het verkrijgen van een paspoort, bij het voeren van een echtscheidingsprocedure en bij het verlaten van het land.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de Iraanse autoriteiten er uiteraard weinig problemen van maken als een politieke dissident het land verlaat, waardoor het probleem van politieke dissidentie zichzelf oplost. De Raad stelt vast dat verzoeker met deze bewering zijn eigen verzoek om internationale bescherming ondergraaft: dat Iran politieke dissidenten liever kwijt dan rijk zou zijn, strookt niet met verzoekers verklaring dat hij toch in Iran gezocht zou worden en met zijn verklaring dat zijn activiteiten op sociale media in het buitenland in het oog worden gehouden. Deze bewering doet geen afbreuk aan voormelde motieven.

2.3.4.6. De commissaris-generaal vervolgt: *"Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw politieke en religieuze asielmotieven blijkt tevens uit het feit dat u deze motieven niet aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Daar vermeldde u louter uw problemen met uw ex en dat u hierdoor een paar keer in de gevangenis had gezeten en verzweeg u uw politieke en religieuze motieven uit angst dat de Iraanse autoriteiten mensen naar Griekenland zouden sturen om u te vermoorden als u over uw politieke activiteiten vertelde (CGVS, p. 12-13). Dergelijke uitleg is evenwel geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw aanvankelijke bedrieglijke verklaringen. Van een verzoeker die meent te moeten vrezen voor zijn veiligheid of leven in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij de bescherming inroept, in casu de Griekse asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten. Indien u werkelijk overtuigd zou geweest zijn dat de Griekse asielinstanties geïnfilterd zijn door de Iraanse autoriteiten is het overigens bevreemdend dat u uw verzoek om internationale bescherming in uw eigen naam indiende, dat u in Griekenland politieke en christelijke activiteiten had (CGVS, p. 18-21) en dat u na aankomst op het Griekse vasteland er nog zeven à acht maanden verbleef (CGVS, p. 11). Voorgaande bevindingen zetten dan ook uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.*

Het geloof in uw politieke activiteiten wordt verder ondermijnd doordat u bij de DVZ op 13 januari 2020 verklaarde dat u omwille van religieuze redenen Iran verliet en uw politieke redenen niet vermeldde (verklaring DVZ, d.d. 13.01.2020, vraag 37). Uit uw spontaan relaas op het Commissariaat-generaal blijkt dan weer niet dat u Iran verliet om religieuze redenen. Pas wanneer u gevraagd wordt of hetgeen u reeds vertelde alle redenen vormen waardoor u niet kunt terugkeren naar Iran vermeldt u uw religieuze redenen als secundaire reden naast uw problemen naar aanleiding van uw politieke activiteiten, die naar uw zeggen de hoofdredenen van uw verzoek om internationale bescherming vormen (CGVS, p. 14-17). Het is bevreemdend dat u bij de DVZ louter uw secundaire reden en niet uw hoofdredenen aanhaalde toen u gevraagd werd naar uw motieven voor vertrek."

Verzoeker brengt hiertegen in dat bepaalde verklaringen buitenproportioneel worden uitvergroot of uit hun context worden gehaald. Verzoeker wijst op de corruptie in Griekenland waardoor hij een gegronde vrees had om zijn verhaal ten aanzien van de Griekse autoriteiten te vertellen. Het fenomeen van de Griekse corruptie is zodanig gekend dat er een nieuw woord voor bestaat. Verzoeker verwijst ook naar stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift, waaruit volgens hem de straffeloosheid van corruptie door ambtenaren blijkt en verhalen van asielzoekers aan wie geld wordt gevraagd door Griekse ambtenaren in ruil voor asieldomumenten. Verzoeker vreesde dat de corruptie binnen de Griekse asielinstanties ertoe leidde dat de Iraanse geheime dienst hen betaalde om informatie over politieke dissidenten over te maken, om deze reden wilde verzoeker zijn politieke vervolging niet aanhalen bij zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker wijst ook op het socio-culturele verschil: hij is afkomstig uit een autoritair en ondemocratisch regime, waar de autoriteiten in alle lagen van de maatschappij zijn doorgedrongen, hij is bang om gevoelige informatie met eender wie te delen, zeker informatie die, eens gekend, zou leiden tot een ernstig risico op represailles. Verzoeker had deze vrees ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, hij kwam in België toe eind 2019 toen het schandaal van de corruptie bij het toekennen van humanitaire visa aan christelijke Syriërs de media haalde. Verzoeker

ontkent niet dat hij niet erg actief is op politiek vlak maar dit neemt niet weg dat hij wel als politieke dissident beschouwd wordt door de Iraanse autoriteiten.

Door louter te verwijzen naar de situatie in Griekenland, doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat hij zowel in Griekenland als in België niet of niet bij aanvang al zijn asielmotieven heeft meegedeeld. Inzake de situatie in Griekenland beperkt hij zich in het verzoekschrift tot een loutere herhaling van reeds eerder afgelegde verklaringen, namelijk dat hij schrik had dat de Griekse autoriteiten inlichtingen zouden doorgeven aan de Iraanse autoriteiten. Verzoeker ontkent niet dat hij ook in België initieel zijn politieke redenen niet vermeldde. Door louter te verwijzen naar de corruptie in Griekenland en de stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven in dit verband. Stuk 3 bij het verzoekschrift betreft het Human Rights Report van 2020 over Griekenland, waaruit verzoeker een stuk citeert dat handelt over de soms voorkomende straffeloosheid van corrupte overheidsambtenaren omdat de diensten belast met corruptiebestrijding onderbemand zijn. Stuk 4 betreft een artikel over Palestijnse en andere verzoekers om internationale bescherming die getuigen van chantage bij hun oproepen om de asielprocedure te versnellen, van corruptie en omkoperij bij migratiekantoren en van chantage door corrupte tussenpersonen die geld vroegen in ruil voor documenten. Uit deze documenten blijkt echter niet dat Griekse ambtenaren informatie doorspelen of doorverkopen aan buitenlandse regimes, zodat verzoeker niet met goed gevolg naar deze stukken kan verwijzen om zijn angst te staven zijn politieke redenen voor zijn verzoek te vermelden in Griekenland. Dat verzoeker dan ook nog in België initieel geen melding maakte van zijn politieke motieven, kan niet worden verklaard door het feit dat hij afkomstig is uit een autoritair en ondemocratisch regime of door de corruptie bij het toekennen van humanitaire visa in België. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de autoriteiten in het land van wie hij de bescherming inroept, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten, *quod non in casu*.

2.3.4.7. De commissaris-generaal vervolgt dat het geloof in verzoekers politieke activiteiten verder ook wordt ondermijnd omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt: *“Tevens dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanleiding tot uw arrestatie door de Iraanse inlichtingendiensten in 1388. Zo verklaarde u op de DVZ dat u opgepakt werd omdat u had deelgenomen aan betogingen tegen de presidentiële verkiezingen en tegen het Iraanse regime (verklaring DVZ, vraag 1) terwijl u op het CGVS benadrukt dat u nooit deelgenomen had aan politieke protesten en onterecht opgepakt werd terwijl u kledij aan het verkopen was langs de kant van de weg (CGVS, p. 14-15, 18). Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u dat u toen gezegd had dat u deelgenomen had aan de betogingen en stelt u dat de tolk u vroeg of u vóór dat incident politiek actief was, waarop u geantwoord zou hebben dat u politieke berichten uitwisselde met kameraden maar geen echte politieke activiteiten had (CGVS, p. 19). Dat uw verklaringen bij de DVZ een misverstand of vertaalfout zouden kunnen betreffen is allerm minst plausibel gezien uw verklaringen u voorgelezen werden in het Farsi waarna u deze ondertekende. Bovendien verbaast uw toevoeging dat u ook in Griekenland gezegd zou hebben dat u op het moment van uw arrestatie aan het werken was op straat en dat u toevallig erbij betrokken raakte (CGVS, p. 19), gezien u eerder verklaarde in Griekenland uw politieke problemen niet vermeld te hebben uit angst door de Iraanse autoriteiten in Griekenland vermoord te zullen worden (CGVS, p. 12-13). De vaststelling dat u uw antwoorden aanpast naargelang de vraagstelling ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer.”*

Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hij ging ervan uit dat hem bij de DVZ om de reden werd gevraagd van zijn arrestatie, dus de beschuldiging op grond waarvan hij werd gearresteerd; hij antwoordde daarop dat hij ervan verdacht werd te hebben deelgenomen aan een betoging. Dit is volgens hem niet strijdig met het feit dat hij verklaarde nooit te hebben deelgenomen aan politieke protesten en opgepakt te zijn terwijl hij kledij aan het verkopen was.

Uit verzoekers verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 7, documenten DVZ, vragenlijst CGVS) blijkt dat verzoeker op de vraag *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (...) Welke periode?”* het volgende antwoordde: *“Ja, in 1388 (=2009) werd ik gearresteerd omdat ik deelgenomen had aan de betogingen tegen de presidentiële verkiezing en tegen het Iraanse regime. Ik ben door de Etelaat gearresteerd en daar 3 weken in het kantoor van Ahvaz gebleven, waar ik heel hard gemarteld werd. Na 3 weken ben ik vrijgekomen zonder borg”*. Deze verklaringen werden aan verzoeker voorgelezen in het Farsi en hij heeft ze ondertekend. Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij nooit heeft deelgenomen aan politieke protesten in Iran en onterecht werd opgepakt terwijl hij kledij aan het verkopen was langs de kant van de weg (notities CGVS, p. 14-15 en 18). Door louter nu

vast te houden aan één versie van zijn verklaringen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in op de tegenstrijdigheid dat hij verklaarde in Griekenland geen melding te hebben gemaakt van zijn politieke problemen (arrestatie naar aanleiding van vermeende deelname aan een betoging) *“Kan u specifieker zijn over welke redenen u in Griekenland heeft aangehaald?”* (...) *“Omwille van het probleem dat ik met mijn echtgenote had. Dat ik een paar keer gevangen ben genomen.”* (notities CGVS, p. 12 – 13) en verder in het gehoor het volgende vermeldde: *“ik heb nooit gezegd dat ik heb deelgenomen aan betogingen, in Griekenland heb ik dat ook gezegd, dat ik op dat moment mijn job aan het doen was, gewoon op straat, ik werd erbij betrokken toevallig”* (notities CGVS, p. 19). Hieruit blijkt dat hij zegt dat hij in Griekenland wel melding maakte van zijn toevallige betrokkenheid bij een betoging, wat strijdig is met wat hij op p. 12 -13 vermeldde.

2.3.4.8. In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog uiteengezet dat verzoekers verklaringen bij de DVZ dat hij in 1388 (maart 2009 – maart 2010) op Instagram sprak over de gebeurtenissen van de dag in Iran en verzoekers verklaring bij het CGVS dat hij voor zijn arrestatie politieke berichten plaatste, strijdig is met de op het CGVS beschikbare informatie dat Instagram pas toegankelijk werd voor het publiek in oktober 2010, uiteindelijk verklaart verzoeker dat hij in Iran geen politieke berichten plaatste op Instagram; dat verzoekers verklaringen over de evolutie van zijn politieke activiteiten in Iran evenmin kunnen overtuigen; dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na zijn arrestatie en drie weken durende opsluiting door de Iraanse inlichtingendiensten; dat verzoekers verklaring dat hij van Ahvaz naar Teheran verhuisde net omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten weinig aannemelijk is in het licht van zijn verklaring slechts enkele maanden in Teheran gewoond te hebben; dat verzoekers verklaringen over zijn geheugenverlies niet worden gestaafd en dat verzoeker zich bepaalde data en periodes wel goed kan herinneren; dat wat betreft de politieke berichten die hij op zijn Instagramprofielen publiceert, deze een opportunistisch karakter vertonen, de eerste politieke publicatie dateert van ruim twee jaar nadat hij Iran verliet, terwijl hij zijn ander profiel wel actief gebruikte in Griekenland om privéfoto's te publiceren terwijl van verzoeker kan worden verwacht dat hij gebruik zou maken van de mogelijkheid om zijn politieke overtuigingen vrij te uiten in het land waar hij zijn toevlucht heeft gezocht; dat hij een kleine twee weken na zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS acht publicaties plaatste op één dag en sindsdien regelmatig berichten plaatste op dit profiel en meerdere herkenbare foto's van zichzelf; zijn politieke publicaties op Instagram lijken dan ook voornamelijk ingegeven door het verkrijgen van een verblijfsvergunning en niet door een oprechte politieke overtuiging.

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en beperkt zich tot de vaststelling dat hij niet ontkent dat hij niet erg actief is op politiek vlak maar dat dit niet wegneemt dat hij wel beschouwd wordt als politiek dissident door de Iraanse autoriteiten. De Raad sluit zich er evenwel bij aan dat het politiek activisme van verzoeker in Iran ongeloofwaardig is, zodat verwacht kan worden dat verzoeker zijn boodschappen op sociale media wist alvorens terug te keren naar Iran en dat niets erop wijst dat deze publicaties reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie: stuk 7 “COI Focus Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 (update); stuk 8 “COI Focus Iran: Internetmonitoring en sociale media” van 5 november 2019; stuk 9 “DFAT Country Information Report Iran” van 14 april 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, evenmin hebben zij veel aandacht aan wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Het zijn personen die eerder al een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, verzoeker heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

2.3.4.9. Bij de aanvullende nota legt verzoeker foto's neer en een video van zijn deelname aan politieke activiteiten (protesten in Brussel) van de beweging FARASA (stukken 9 en 10). De Raad stelt vast dat deze documenten geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij door een deelname aan deze protesten in België in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten en hij doet hiermee geen afbreuk aan het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers, evenmin hebben zij veel aandacht aan wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. De Raad herhaalt dat het personen zijn die eerder al een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, verzoeker heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

2.3.4.10. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker evenmin kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom omwille van verschillende redenen.

In het verzoekschrift brengt verzoeker hiertegen in dat hij bij een terugkeer naar Iran de doodstraf riskeert omdat hij zich heeft bekeerd, gezien op geloofsafval de doodstraf staat. Verzoeker wijst in dit verband op stuk 5 bij het verzoekschrift, "Human Rights Report 2021 – Iran", p. 6 en 7, waarin vermeld wordt dat Iran volgens de Verenigde Naties tussen 1 januari en 18 juni 2021 minstens 108 personen heeft geëxecuteerd, hoofdzakelijk voor moord maar de doodstraf is ook voorzien omwille van andere redenen waaronder apostasie. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat het gevaar voor vervolging voor hem reëel en ernstig is.

Door louter te herhalen dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom gaat verzoeker geheel voorbij aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u, naast de reeds eerdere vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid ernstig hebben ondermijnd, evenmin kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

In uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u gelovig was in Iran, dat een vriend in Ahvaz u overtuigde, en dat u naar twee à drie vieringen ging in Iran (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u zo'n 15 jaar voor uw vertrek uit Iran tijdens het schilderen van een woning opmerkte dat de eigenaar van de woning naar een christelijke satellietzender aan het kijken was. De man zei u dat hij zijn hart aan Jezus gegeven had en stelde u voor om samen met u bij zijn vrienden te gaan om samen te zitten. U woonde twee christelijke bijeenkomsten bij in de woning van één van zijn vrienden. Uit angst dat u of uw familieleden in de problemen zouden komen, nam u nadien afstand van deze mensen en volgde u via uw eigen satelliet deze christelijke zender (CGVS, p. 20-22). Dat een vriend u overtuigde christen te worden (vragenlijst CGVS, vraag 5), wordt niet weerspiegeld in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u immers dat u zich de naam van de persoon voor wie u aan het werken was en door wie u uitgenodigd werd op twee christelijke bijeenkomsten niet meer herinnert. Ook de naam van de persoon bij wie u christelijke bijeenkomsten bijwoonde, herinnert u zich niet (CGVS, p. 22). Van enige vriendschappelijke band tussen u en deze perso(o)n(en) lijkt dan ook geen sprake te zijn. Nadat u twee keer zou deelgenomen hebben aan deze christelijke bijeenkomsten, zou u vervolgens uit angst afstand genomen hebben van deze personen (CGVS, p. 20-22). Dat u door uw deelname aan twee bijeenkomsten die zich in dezelfde week afspeelden (CGVS, p. 22), overtuigd zou geweest zijn, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis.

Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u in slechts één week en na twee christelijke bijeenkomsten overtuigd geweest zou zijn, wijst niet op een waarachtige bekering maar wel op achterliggende bedoelingen.

Bovendien is het in de Iraanse context weinig plausibel dat een persoon die een vreemde man (zoals eerder beargumenteerd kent u zelfs zijn naam niet) in zijn huis heeft rondlopen zomaar naar een christelijke zender zou zitten kijken, u hem daarover aanspreekt, hij daarop toegeeft bekeerd te zijn en u onmiddellijk uitnodigt bij zijn kameraden (CGVS, p. 21). U haalt herhaaldelijk aan dat het gevaarlijk is om christen te worden in Iran (CGVS, p. 20-22). Dat deze persoon zo een risico zou lopen en zijn geloofsovertuiging zomaar onder de aandacht te brengen bij iemand waarvan hij niet kan weten die op dat vlak te vertrouwen, is weinig aannemelijk. Uw weergave van hoe u uitgenodigd werd bij een onbekende persoon thuis om christelijke bijeenkomsten bij te wonen is evenmin plausibel in de Iraanse context. Zoals aangehaald verklaart u hierover dat de aanleiding voor uw uitnodiging het feit was dat u de eigenaar van een woning die u aan het schilderen was naar een christelijke zender zag kijken en hem vroeg of hij naar zulke dingen keek (CGVS, p. 21). Dat u dan uitgenodigd zou worden bij iemand die u niet kende zonder dat u vooraf enige interesse in het christendom getoond had, is weinig geloofwaardig.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u slechts oppervlakkige verklaringen aflegt over uw bekering. Gevraagd in detail te vertellen over de periode waarin u van uw oude naar uw nieuwe geloof bent gegaan, antwoordt u louter dat u de religie van uw ouders gekregen had, er nooit voor gekozen had, maar dat u daarna voor een religie kon kiezen. U voegt toe dat u altijd zult protesteren, dat dat beter is dan zwijgen en dat dat uw eigen keuze is. U vertelt voorts dat het in Iran echt moeilijk was, dat u zich heel graag wilde bekeren tot het christendom maar dat u dat omwille van de vele beperkingen en strenge regels niet kon doen. In Griekenland begon u zichzelf dan als een 'echte' christen te omschrijven, werd u gedoopt en gaf u uw hart aan Jezus. Toen u moslim was, hielp u mensen en probeerde u een goed mens te zijn, ook met uw nieuwe religie probeert u een goed mens te zijn en niemand te beliegen of te bestelen. Van een donkere, duistere omgeving bent u naar een lichte omgeving gekomen. Gevraagd hoe het kwam dat u zich wilde informeren naar het christendom, stelt u dat u via de satellietzender geïnteresseerd bent geraakt. Meer bepaald, zag u op deze zender gebedsliederen en netjes geklede mensen en dat christenen mekaar beminnen (CGVS, p. 20-21). Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Voorts blijken uw activiteiten in Iran met betrekking tot het nieuwe geloof waarvan u 15 jaar voor uw vertrek uit Iran overtuigd zou geraakt zijn, erg beperkt. Zo zou u een christelijk satellietkanaal gevolgd hebben, waarop men gitaar speelde en over Jezus sprak. U had geen boek en verklaart louter dat alle deuren dicht waren voor u en dat u beseftte dat Iran geen goede plaats was om zich te informeren, wanneer u gevraagd wordt welke activiteiten u had in Iran in verband met uw nieuwe geloof (CGVS, p. 20-21). Dat u zich de naam van de christelijke satellietzender ('kanaal 7 of zo, de naam bevatte een 7'), niet precies kunt herinneren (CGVS, p. 20), terwijl naar deze zender kijken de enige concrete activiteit in verband met uw nieuwe geloof was die u aanhaalt, kan allerm minst overtuigen.

Dat aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, dat verder ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw christelijke activiteiten op het eiland Xios. Gevraagd naar uw christelijke activiteiten op het eiland Xios, vertelt u immers slechts dat u wel christelijke activiteiten wilde doen maar deelnam aan de activiteiten van de getuigen van Jehova hoewel dit niet hetgeen was wat u wilde (CGVS, p. 22-23). Dat u zich in Griekenland, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico zijn religie kan beleven, tegen uw zin bezig hield met activiteiten van de getuigen van Jehova, getuigt andermaal niet van een oprechte, dieperliggende overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Bovendien vermeldde u eerder dat u op het eiland mensen aanmoedigde om zich te bekeren en naar de kerk te gaan (CGVS, p. 20). Het is merkwaardig dat u op het eiland mensen zou hebben aangespoord naar de kerk te gaan, terwijl u zelf niet wilde deelnemen aan de christelijke activiteiten van de getuigen van Jehova.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou gedragen.

Gelet hierop is het niet aannemelijk dat uw doopsel, waaraan op zich niet getwijfeld wordt, ingegeven zou zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme."

De Raad sluit zich aan bij deze motieven en eigent zich deze toe.

2.3.4.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht oppert dat, nu aan verzoekers geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, dit een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Verzoeker verklaarde dat hij op het Griekse eiland Xios christelijke activiteiten wilde doen maar activiteiten van de getuigen van Jehova volgde, dit was niet wat hij wou (CGVS, p. 23), dat hij in Athene deelnam aan lessen, bijeenkomsten, vieringen waar gebedsliedjes werden gezongen en dat hij in Brugge naar de kerk gaat (CGVS, p. 22). De Raad merkt op dat verzoekers bekering in Iran niet geloofwaardig is, zoals hierboven wordt gesteld en waartegen verzoeker in het verzoekschrift geen verweer voert, daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers motivatie om in België naar de kerk te gaan zou zijn ingegeven door een oprechte overtuiging en niet door opportunistische redenen. Bij de aanvullende nota voegt verzoeker foto's van zijn religieuze activiteiten in België bij "'t Keerske", de protestantse kerk in Brugge (stuk 6) en een verklaring van 17 juli 2022 van dominee J.D.P. van deze kerk (stuk 7). Daarin verklaart zij dat verzoeker zich aangesloten heeft bij de protestantse kerk in Brugge, dat hij protestants christen is, dat hij in Griekenland gedoopt is en er Bijbelstudie volgde. Hij komt samen met zijn partner naar de erediensten op zondagmorgen en hij volgt Bijbelstudie. Verzoeker voegt ook screenshots toe van zijn deelname aan online Bijbelstudie (stuk 8).

De Raad ontkent niet dat uit deze stukken blijkt dat verzoeker in België actief is binnen de protestantse gemeenschap, maar stelt vast dat een deelname aan activiteiten niet volstaat om een oprechte bekering aan te tonen, die is ingegeven vanuit een dieperliggende overtuiging. Uit de motieven hierboven weergegeven blijkt dat verzoeker een oprechte bekering in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt. Het voorleggen van documenten waaruit blijkt dat verzoeker in België christelijke activiteiten uitvoert, en het feit dat hij in Griekenland werd gedoopt, doet hieraan geen afbreuk.

Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt, namelijk de COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 20 maart 2020 (update) (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 7) en die verzoeker ook bij de aanvullende nota voegt (stuk 14) blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden (wat verzoeker niet heeft aangetoond) en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten (wat *in casu* niet het geval is), die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Nu verzoeker geen oprechte bekering aannemelijk maakt, blijkt uit niets dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig door zijn omgeving zal worden gezien.

Inzake de nieuwe juridische argumentatie in de aanvullende nota, wijst de Raad erop dat verzoeker deze argumenten reeds in het verzoekschrift had kunnen aanvoeren en dat het laattijdig is om deze pas voor het eerst in de aanvullende nota te vermelden. Dit betreffen geen nieuwe elementen, gezien in de bestreden beslissing reeds wordt ingegaan op het religieuze engagement van verzoeker na aankomst in Europa en verzoeker hierop had kunnen ingaan in het verzoekschrift.

2.3.4.12. Verzoeker laat ook het motief ongemoeid dat hij niet *in concreto* aanduidt dat hij omwille van zijn Arabische etniciteit werd gediscrimineerd in Iran. De Raad sluit zich hierbij aan.

2.3.4.13. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd in de loop van de administratieve procedure, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.15. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET